

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę praw podstawowych skarżącego, w tym prawa do życia prywatnego, obrony, własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej.
3. Zarzut trzeci dotyczący niezgodności z prawem kryterium zawartego w art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2012/642 i art. 2 ust. 5 rozporządzenia Rady 765/2006, gdyby owo kryterium interpretować w ten sposób, że obejmuje ono każdą formę wsparcia i każdy zasiłek.

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2021 r. – Abenante i in. / Rada i Parlament

(Sprawa T-527/21)

(2021/C 422/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Stefania Abenante (Ferrara, Włochy) i 423 innych skarżących (przedstawiciel: M. Sandri, avvocato)

Strona pozwana: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- tytułem natychmiastowego środka tymczasowego – natychmiastowe zawieszenie stosowania art. 1 ust. 1 lit. a) i b);
- tytułem głównym – stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w całości;
- alternatywnie tytułem głównym – stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia UE nr 953 (!) w sposób definitywny; stwierdzenie nieważności art. 3 ust. 1 lit. b) w sposób definitywny lub do czasu wyraźnego zapisania w rozporządzeniu, że przypadkiem dodatnim Covid-19 jest wyłącznie przypadek zgodny z protokołami przewidzianymi przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) i przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC) w zakresie testów RT-PCR w stosunku do osób bezobjawowych i do osób objawowych w odniesieniu do cykli rozwojowych;
- tytułem ewentualnym – w celu ewentualnego pogodzenia konkretnych wymogów stron, z zastrzeżeniem stwierdzenia nieważności treści art. 3 ust. 1 lit. a) i b) zaskarżonego rozporządzenia, dokonanie jego częściowej zmiany poprzez nakazanie, zastąpienia treści wspomnianych przepisów poprzez zobowiązanie obywateli Unii Europejskiej – w celu otrzymania Certyfikatu Unijnego – do poddania się, w sytuacjach wskazanych w rozporządzeniu, testowi ze śliny, a w razie jego wyniku dodatniego, do przestrzegania protokołów WHO i ECDC w celu skutecznej weryfikacji potwierdzonego przypadku Sars Cov 2 Covid-19;
- obciążenie pozwanych kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i rezolucji Rady Europejskiej nr 2383/21 i 2361/21.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że zaskarżone rozporządzenie, faworyzując osoby zaszczepione w stosunku do osób niezaszczepionych na Covid 19 na podstawie błędnego założenia naukowego, iż osoby zaszczepione nie zakażają, wprowadza niezgodną z prawem dyskryminację w zakresie korzystania ze swobody przemieszczania się, wyraźnie zakazaną przez Radę Europy, organ wykonawczy Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (ETPC), organizację, do której należą państwa Unii Europejskiej i od polityki której nie mogą wobec tego odstąpić.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 20 i 21 karty, a także art. 41–49 karty oraz naruszenia art. 54 karty.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że rozporządzenie nie powołuje się na żadne źródło mogące dostarczyć jakichkolwiek poszlak lub dowodów rzeczywistego istnienia naukowej niepewności co do konkretnego faktu, że osoby zaszczepione mniej zarażają Sars-CoV-2 w porównaniu do osób niezaszczepionych. Nie została zapobiegawczo przeprowadzona odpowiednia konsultacja naukowo-medyczna mogąca podeprzeć podstawy proponowanego twierdzenia. Twierdzeniu, że osoby szczepione nie zarażają, przeczy treść rozporządzenia, w którym stwierdza się, że należy czekać na wyniki. Żaden obywatel europejski nie może być dyskryminowany w pełnym korzystaniu ze swojego integralnego prawa do nieograniczonego przemieszczania się, wobec braku najmniejszego dowodu prawdziwości podstaw naukowych uzasadniających takie ograniczenie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 21 karty pod kątem nadużycia władzy i naruszenia zasady legalności, o której mowa w art. 49 karty ze względu na brak podstaw naukowych rozporządzenia.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że celem opracowania i pozwolenia na dopuszczenie do obrotu szczepionek mających na celu zapobieganie rozprzestrzenianiu się wirusa Sars cov 2 nigdy nie było uniemożliwienie zaszczepionym osobom zarażania innych. Rozszerzenie stosowania szczepionek poza kontekst ich opracowania i zatwierdzenia jest bezprawne. Istnieje wiele niepodważalnych i niekwestionowanych udokumentowanych dowodów, opartych na statystykach dotyczących przebiegu zakażeń w Europie i na świecie, które pokazują, że kraje, w których szczepi się więcej osób, to te, w których dochodzi do największej liczby zakażeń, i że szczepione osoby sprzyjają rozprzestrzenianiu się wariantów, a w szczególności wariantu „delta”.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 21 i 35 karty ze względu na odejście rozporządzenia od wytycznych WHO i ECDC dotyczących wykorzystania testów. Nadużycie władzy.

W tym względzie strona skarżąca podnosi, że w laboratoriach niektórych krajów testy RT-PCR są amplifikowane z większą liczbą cykli niż spodziewana jako wiarygodna przez ECDCi przez WHO. Testy są wykorzystywane bez zachowania ostrożności lub bez późniejszej weryfikacji klinicznej, a nieprawidłowa amplifikacja oznacza, że wyniki są błędne. Jeśli wynik jest dodatni, test nie jest powtarzany, jak zalecają wytyczne WHO, a zatem pod tym względem testy in vitro są również całkowicie zawodne. Zaskarżone rozporządzenie zobowiązuje osoby bezobjawowe do poddania się badaniom przesiewowym w celu uzyskania Certyfikatu Unijnego, natomiast wytyczne WHO stanowią, że testy wymazowe RT-PCR lub szybkie testy dla osób bezobjawowych są bezużyteczne, ponieważ nie udowodniono, że osoby te zakażają. Jedynym rzeczywiście wykonalnym rozwiązaniem pozwalającym na zapewnienie z maksymalnym poziomem wiarygodności naukowej jak największe bezpieczeństwa podróży, co stanowi cel zaskarżonego rozporządzenia, jest zobowiązanie osób zaszczepionych i niezaszczepionych do poddania się badaniu śliny bezpośrednio przed wymaganym zastosowaniem oraz, w razie wyniku pozytywnego, do przeprowadzenia testu wymazowego RT-PCR, który jest amplifikowany przez liczbę cykli zgodnych z wytycznymi WHO i ECDC.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. 2021, L 211, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 sierpnia 2021 r. – Pierre Lannier / EUIPO – Pierre Lang Trading (PL)

(Sprawa T-530/21)

(2021/C 422/38)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Pierre Lannier (Ernolsheim-lès-Saverne, Francja) (przedstawiciel: adwokat N. Boespflug)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pierre Lang Trading GmbH (Wiedeń, Austria)